

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. R.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 16 Az 13/2024-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“), který je občanem Republiky Uzbekistán, požádal dne 22. 11. 2023 o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem žádosti byla skutečnost, že byl ve vlasti nucen se přiznat k věcem, které neudělal.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. OAM-1601/ZA-ZA12-D02-2023, rozhodl žalovaný, že žádost stěžovatele je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Lotyšská republika.

[3] Žalovaný na základě informací z kopie biometrického dokladu, který mu stěžovatel ukázal v mobilním telefonu, zjistil, že stěžovatel byl držitelem povolení k pobytu vydaného Lotyšskou republikou s platností do 3. 1. 2024. Na základě žádosti podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III ze dne 7. 12. 2023, která vycházela z tohoto zjištění, obdržel žalovaný

dne 26. 1. 2024 informaci, že Lotyšská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele. Podle žalovaného není důvod předpokládat, že by v tomto členském státě Evropské unie docházelo k systémovým nedostatkům při azylových řízeních dosahujících rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Uplatní se zde zásada vzájemné důvěry nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech Evropské unie.

[4] Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž uvedl, že již v řízení před žalovaným vyjádřil své obavy z pronásledování na území domovského státu i na území Lotyšské republiky, žalovaný se jimi však nijak nezabýval, stejně jako se nezabýval obsahem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí žalovaného proto považoval za nezákonné z důvodu nedostatečného odůvodnění.

[5] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu stěžovatele napadeným rozsudkem zamítl, neboť neshledal nezákonnost ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Připomněl, že Lotyšská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Zároveň přisvědčil závěrům žalovaného, který se zabýval hodnocením azylového systému v Lotyšské republice a neshledal žádné závažné nedostatky, kterým by tam stěžovatel mohl čelit.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[6] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, kterou se domáhá jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[7] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že se žalovaný nijak nezabýval jeho případným pronásledováním na území Lotyšské republiky. Ve svém posouzení se omezil toliko na konstatování, že stěžovatel dříve disponoval lotyšským pobytovým oprávněním, nehledě na skutečnost, že stěžovatel má na území České republiky vytvořeny veškeré sociální i kulturní vazby. Na území Lotyšské republiky naopak nemá připravené žádné funkční zázemí.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na tom, že se při posuzování žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti a stručně shrnul důvody, pro které rozhodl o nepřipustnosti žádosti a řízení o ní zastavil.

III. Procesní předpoklady řízení o kasační stížnosti

[9] Kasační stížnost je nepřipustná.

[10] Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl“.

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož takové rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Z toho plyne, že aby byla způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě závěry krajského soudu. Nepostačuje, aby kasační stížnost pouze opakovala žalobní námitky (např. rozsudky NSS ze dne 15. 9. 2022, č. j. 1 As 76/2022-41, bod 18, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 9 Afs 70/2023-73, bod 36). Kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. a bude jako nepřipustná odmítnuta podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12; z dřívější judikatury např. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[12] Jak v této souvislosti rovněž uvedl Nejvyšší správní soud, „[v] kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. [...] smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádňější“ (usnesení NSS č. j. 10 As 181/2019-63, body 7 a 8). Obdobně jsou nepřipustné kasační důvody, které směřují pouze proti postupu ve správním řízení či výlučně proti rozhodnutí žalovaného (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Afs 70/2023-73, bod 38).

[13] Uvedený výklad důvodu nepřipustnosti kasační stížnosti není jen součástí ustálené judikatury kasačního soudu, nýbrž jej stvrdil také Ústavní soud, který v něm samotném neshledal porušení základního práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (z nedávné doby srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23, bod 17, a v něm odkazovaná usnesení).

[14] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel v ní uplatnil pouze obecnou námitku, která se týkala nedostatečného vypořádání žalovaného s tvrzením o možném pronásledování na území Lotyšské republiky. Stěžovatel poukázal i na to, že má na území České republiky vytvořeny veškeré sociální i kulturní vazby. Tato argumentace se nicméně týkala výlučně rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel nevznesl žádnou konkrétní námitku, která by směřovala vůči napadenému rozsudku městského soudu, a tudíž neuplatnil žádnou přípustnou kasační námitku.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., Nejvyšší správní soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl jako nepřipustnou z důvodu podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[16] Jde-li o návrh stěžovatele na priznání odkladného účinku, ten se stal rozhodnutím o kasační stížnosti bezpředmětným a Nejvyšší správní soud již o něm samostatně nerozhodoval.

[17] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., který stanoví, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu